

страна преработвали въ свои-тъ тайни работници — твърди-тъ и течни вещества, органически-тъ и неорганическитъ, смрадливи-тъ и меризливи-тъ, само и само за да достигнатъ своя-та цель.

При тѣзи опити често се случвало, штото нѣкой алхимикъ заедно съ своя-та лаборатория да хвъркне на възбогъ, отъ което послѣ простия свѣтъ мислилъ че го занесълъ дявола въ бездна-та на ада. Ала алхимици-тъ ни най-малко необръштали внимание на таквизи рѣдки случаи; тѣ сѣ пакъ си продължавали — както самички говорили — свое-то *велико дѣло*. И наистина тѣхно-то дѣло бѣше много велико. Философския камъкъ тѣ не намѣрихъ, нито пѣкъ животния еликсиръ; ала тѣхнитъ дълговременни испитвания послужихъ за основание на нова-та химия. Постѣпки-тъ на алхимици-тъ напомнюватъ ни онази басня за стареца, който преди да умре казалъ на синовете-тъ си, че билъ закопалъ въ нива-та си имане. Имане-то се ненамѣри, ала нива-та, като се прекопа, даде възобиленъ плодъ. Да не бѣше фантазия-та за философския камъкъ и за животния еликсиръ, то не щеше да бѣде нито онзи голѣмъ трудъ, който послѣ запозна насъ съ химически-тъ свойства на много тѣла и отвори пѣтъ за по-добро — коренно изучаване.

VIII.

Въ 410 год. Готи-тъ подъ предводителство на Алариха освоихъ и оплячкахъ Римъ. Въ 455 год.